

מצד חבורה שלמה של משוררים וב' עיקר משוררות לילדים. מי שפרס' דף בשנתוני העתונות לילדים. ב' קונטרסי שיר המיוחדים להם. ימצא את עקבות שירת הילדים של אנדה. אך שירה של אנדה שסעה באופק טבעי. ואילו אצל החקיינים נהפך המשחק החפשי לגרימאסה. לעווית של נגנת זקנה.

אכן, ספריה לילדים. בשיר ובפ' רוזה. היוצאים לאור מזמן לזמן. עד יין החומים בגושפנקה ראשונה ש' לה. אם כי קצת נתבגרו. ופה ושם נתגנבה לחוכם נימה של כובד ראש. או יותר נכון של סרובלימאטיות. תשלולי העין האחת. הוא סיפור

אנדה זימיר

מעשה שתכנו יגון ועצב על עין ש' כהה אורה. אולם הסוף עליו טוב. כי חזרה והאירה העין. ספרה האחד רון "משפט בני היער" (הוצאת "ד' ביר") המקושט ציורים צבעוניים של חוה נתן. חזרת אנדה ומכניסה ס' רובלימאטיקה. שמסור השכל מצורף לה. החוט השירי נטווה מאד גם כאן. אלא שסוגו אחר וגונו שונת.

שירת הילדים של אנדה היא כבוי' אה זעיר אנפנית לייחודה של אבי' דה כחור השירה הנשית בלשון הי' עברית בתקופתנו. בלי עקת ירושה. חוץ חירות של צירוסי לשון ירגש. בנתה את בניינה השירי. העומד נגד עינינו מנצנץ בזינוג לחלוני.

אנדה פינקרפלד-זימיר - שלשים שנות שירה

זה היה יותר דיבור שירי. נרגש. פתיג, הפכפך. חדש בחיתוך ניב. אינדיבידואליסטי וגנרני מוסנה יו' תר כלפי חוץ מאשר נובע מעומקי הפנים. שצף נעורים שובבים. מש' זה מכוון — ואף-על-פיכך אמת. מין השתעשעות באהבהבים. ואף-על-פי כן נוגע עד לב. הפכפכנות. לא רק משום שהשולחן ערוך השגרתי של דמות האשה. מחייב זאת. התחבנות תוך שמירה על הנהיה המהותית ל' החתכב ממש הן ולאן כהיגוי אחד. תוך מתן משמעות הרבה יותר עמו' קה לחוויית האהבה. שהיא דרך הי' כיטוי החדפעמי של האשה-האם. הע' מדת-פנים כאשר הנפש נוסלת שדו' דה כסערת פתאם. ותוך כדי סערת הנפש — סיכחות וערנות. שכרון חור' שים עם חריפות התודעה וההסתכ' לוח בדרך אנכי יותר משבטא זאת אוצר הטלים של השיר. עושה זאת האיירה.

כל שיריה הכלולים בספר "ימים דובכים" (הראשון) ואחר כך בספ' ריה. "ובל". "גיתית". "דודאים". "מעולם". אף השירים שנושאים תנ' כי — אינם אלא ואריאציות על זכונות היסוד של המשוררת. חוץ הבלט חירות רגשותיה — מקרבת דוחה. אוהבת-שונאה. שופעת רח' מי אס' וחרדה לקראת הבאות. ונר' סף לאלה תחושת גורל כמו בסואיי' מה "אחת". אלא שזה בא לאחר מ' כן בדהף אירוטי חוץ.

אנדה משוררת הילדים הוא הצד השני של המטבע. לחדוות השעשעו' עם והאצטאות לא קורא כאן סיני. לא מבחינה החפיסה ולא מבחינת הביטוי. הלשון תאמה כאן במיוחד לאוצר המלים של הילדים. השירוש המילולי של התוכן. המשחק של הד' חרונים המשתוללים כחבורת פרח' חיים. המרשדשים בשלוליות לאחר גשם. הפיאנטה האמצאית המצחיקה או התמונית — נתנו אותותיהם. אנדה היתה דוגמה לחיפוי עקשני

שירה נשית מובהקת. בעלת צליל סיפראנו דק היא שירתה של אנדה עמירי. אולי רם הצליל מדי. בתוך שירתנו העברית החדשה. לפני שלי' שים שנה התחילו שיריה בלשון הי' עברית — לפני כן כתבה והדפיסה שירים בפולנית — לראות אור ת' הילה מעל כמות ספרותיות כמו "כ' טובים" ובמות אחרות. ואחר כך כו' נסו בספר. הפסוק השירי שלה נת' גלה כבעל ניב עצמאי. מחוספס קמ' עה. צורם קמעה. מור קמעה. אבל גם שובה כל איבה שירה.

בעולם העברי. אמילו היים יש מ' שהו מן ההפתע בעלות על הבמה משוררת או סופרת. גם לאחר דבור' רה בארון. רחל בלובשטיין ואחרית — משוררות. מספרות. מסאיות. עור' כתה. שהספרות העברית כת ימינו. מונה אותן למכביר. לא כל שכן לפי' גי שלשים שנה. כאשר אלישבע. ה' משוררת הרוסית. דבקה בשירה עבי' רית. היתה זו בזמנו סנסאציה ממש. וכשנקראו השורות הראשונות של שירי אנדה פינקרפלד. נפל כמתנה קורטוב תמיהה. לשון עברית ושירה עברית ואף-על-פיכך משהו דר' דבק בתן. היתה כאן נימה נשית. הייתי אר' מר. לא יהודית כמעט. הגלוי מרובה על הסתום. הוסרו צעופי סבתא מ' שעת הולדת נרות שבת. משעת הי' ליכה לבית הכנסת וכר'. כמעט ש' דומה היתה. כי בת ישראל אינה שרה כד.

ודאי כך היתה האופנה השירית בעשור הראשון שלאחר מלחמת הי' עולם הראשונה. אופנה ממוגזת סער אישיו ויונקת ממכמן האידיאות של הנוער היווני באותן השנים — בסר' מן דפוס. חיים שיונים מן המקובל בארץ ישראל החדשה. החרוז התפ' שי קבע את הקצב. הביטוי הרגשי. שהוא נטול רסן כמו רוח השדה. נתן את התוף. הלשון העברית. זו שנרכשה במאות. נתנה את ההרכ' בה הסגנונית הרגובה.